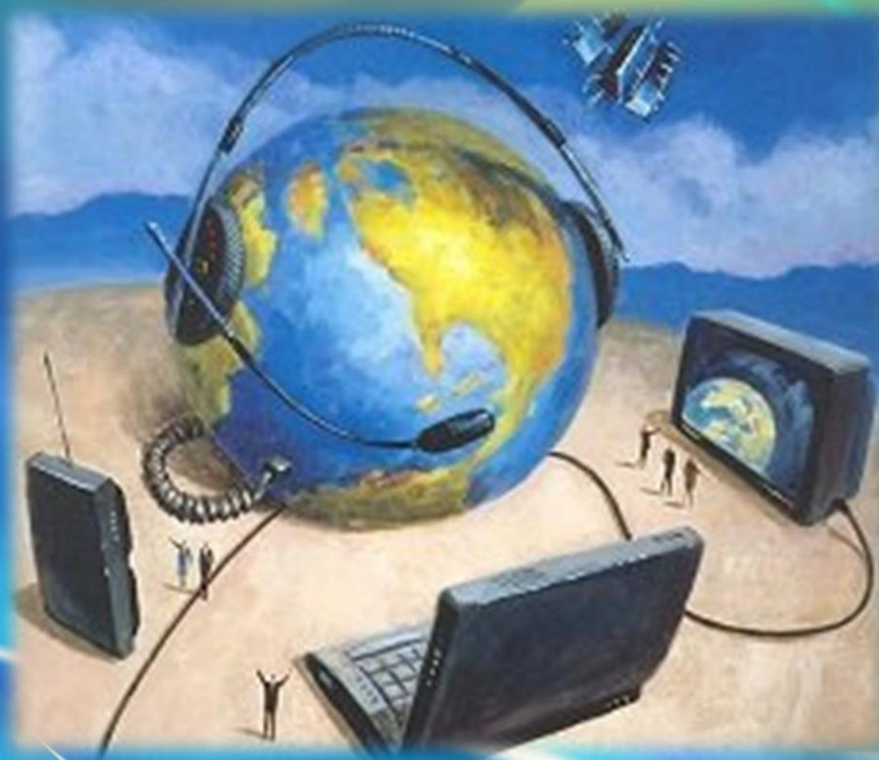

Мариупольский государственный университет
Факультет филологии и массовых коммуникаций
Кафедра русской филологии и перевода

СБОРНИК
МАТЕРИАЛОВ
XIII конкурса литературных переводов
«ПереКЛАДач»

Мариуполь – 2017

УДК 811.16'373(076)

ББК 81.411-3я73

Сборник материалов XIII конкурса литературных переводов «ПереКЛАДач» / сост. Н. А. Гайдук, М. В. Белла. – Мариуполь: МГУ, 2017 – 72 с.

Главные редакторы – Н. А. Гайдук, М. В. Белла, руководители СНО «ПереКЛАДач», ст. преп. кафедры русской филологии и перевода МГУ

Ответственный секретарь – А. Н. Маслова, ст. преп. кафедры русской филологии и перевода МГУ

Редакционная коллегия:

Ю. А. Голоцукова, к. филол. н., доцент кафедры РФП МГУ

Е. В. Ситникова, к. филол. н., доцент кафедры РФП МГУ

Е. И. Гусева, к. филол. н., доцент кафедры РФП МГУ

И. В. Мельничук, к. филол. н., доцент кафедры украинской филологии МГУ

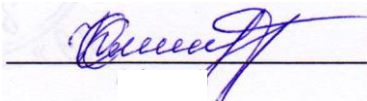
А. И. Карида, старший преподаватель кафедры немецкой филологии МГУ

Н. В. Струкова, ассистент

Утверждено на заседании кафедры русской филологии и перевода МГУ

Протокол от 13 апреля 2017 года № 11

Зав.кафедрой РФП МГУ

Ю. А. Голоцукова

© ГБУЗ «Мариупольский государственный университет», 2017

© Кафедра русской филологии и перевода, 2017

ОТ РЕДКОЛЛЕГИИ

24 апреля 2017 года на факультете филологии и массовых коммуникаций в Центре польской культуры МГУ состоялось торжественное подведение итогов ежегодного конкурса литературных переводов «ПереКЛАДач».

Конкурс был открыт 22 ноября 2016 года на торжественном заседании студенческого научного общества «ПереКЛАДач», посвященном 210-летию со дня рождения Пилипа Морачевского – писателя, педагога, филолога, первого переводчика Нового Завета на украинский язык. Организаторами конкурса выступили студенческое научное общество «ПереКЛАДач», кафедра русской филологии и перевода, при участии кафедр украинской филологии, немецкой филологии, теории и практики перевода, итальянского языка, литературы и культуры, а также научной библиотеки МГУ.

Конкурсные задания были подобраны таким образом, чтобы формировать у студентов переводческую интуицию, развивать профессиональные умения и навыки. В этом году особое внимание было уделено поэтическому тексту, поскольку в прошлых конкурсах студенты и школьники проявляли интерес именно к этому переводческому жанру. Традиционно перед автором перевода поэтических произведений ставится сложная задача сохранения ритма, рифмы и стиля оригинала, воспроизведение особых нюансов настроения и характера лирического героя.

Общее количество конкурсных работ XIII конкурса литературных переводов «ПереКЛАДач» – 170, среди них – 60 работ – переводы студентов МГУ, специальностей «Перевод (украинский, русский, польский)», «Перевод (итальянский)», «Перевод (английский)», «Язык и литература (итальянский)», 110 работ – переводы учащихся 23-х учебных заведений г. Мариуполя.

Данный сборник представляет собой собрание переводов студентов и школьников, занявших призовые места в XIII конкурсе литературных переводов «ПереКЛАДач».

СОДЕРЖАНИЕ

Номинация 1

Польско-русский перевод современного поэтического произведения (стихотворения Юлиана Корнхаузера “Wyło minęło”).....	6
--	---

Номинация 2

Русско-польский перевод отрывка “Сказки о потерянном времени” Евгения Шварца.....	11
---	----

Номинация 3

Перевод с украинского языка на русский стихотворения Натальи Поклад “Лютий”.....	18
Перевод с русского языка на украинский стихотворения Наталии Гондарь “А может просто встать с другой ноги...”.....	25

Номинация 4

Художественный перевод с итальянского языка на украинский отрывка из романа Грации Деледды “Мать”.....	30
--	----

Номинация 5

Перевод стихотворения Коррадо Калабро “Ma riù che mai...” с итальянского на украинский язык.....	37
--	----

Номинация 6

Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа “Answer To A Child's Question” на русский язык.....	41
Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа “Answer To A Child's Question” на украинский язык.....	46
Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза “I Dream A World” на русский язык.....	51
Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза “I Dream A World” на украинский язык.....	55

Номинация 7

Перевод с немецкого языка стихотворения Инго Баумгартнера “Die Zeitderlangen Nächte”.....	59
---	-----------

Номинация 8

Перевод с немецкого языка рассказа “Das Brot” Вольфганга Борхерта.....	64
--	-----------

Номинация 1

Польско-русский перевод современного поэтического произведения
(стихотворения Юлиана Корнхаузера “Było minęło”)

Kornhauser Julian

Było minęło

Było minęło

między było i minęło mała biała szczelina
wąski przesmyk nic nie znacząca pauza
a przecież tyle się tam wydarzyło

wzloty i upadki uczuć
przewidywania tańczące w snach
spotkania na wzgórzu i na skraju lasu
było to co gorące wiotkie w nagłym oślnieniu

było niemądre zdradliwe ale wypełnione nieznaną treścią
minęło bo nie zadrzało w posadach
małe było małe minęło
było długo

minęło raz dwa
a w środku sucha trawa dotknięta kosą słońca
klasztor nad rzeką niepokojące dudnienie pociągu
drobny żwir na drodze do doliny.

І место в Номинации 1

**«Польско-русский перевод современного поэтического произведения
(стихотворения Юлиана Корнхаузера “Wyło minęło”)**»

**Подлях Анна Александровна,
студентка III курса специальности
«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ**

Было, прошло

Незаметная трещинка белая
Разделяет былое и прошлое –
Пауза никогда не востребованная,
Перешеек, в кой никак не войти.
А ведь сколько в ней было прожито:
И падений, и взлетов немерено,
И мечтаний, из снов, танцующих.
Сколько встреч на холму ей вверено,
Там, где леса кончается край?
Все прошло... Яркий свет, сквозь томлень горящий
Лишь в сосуде, неизвестность хранящем,
У нелепо дурного коварства
Дрогнет впредь среди стен едва...
Незаметно прошло и все малое,
Большое исчезло через время, спустя.
А внутри все касается солнца
Позабытая сухая трава.
И исчез монастырь над рекой,
И тревожно стучат поезда.
Лишь мелкий гравий на дороге в долину
Не исчезнет уже никогда.

II место в Номинации 1

«Польско-русский перевод современного поэтического произведения
(стихотворения Юлиана Корнхаузера “Wyło mińęło”)

Яровец Екатерина Андреевна,
ученица 11 класса ООШ № 56

Было и прошло

Что было и прошло – мгновенье разделило.
Падения и взлеты – все память сохранила.
И пауза случайная, словно речной пролив,
Никак не утолила души моей надрыв.

В жарких сновиденьях в танцах я кружил,
На встречи долгожданные на холм и в лес спешил.
Предательства не видел, мечтами ослеплен, –
Все так необъяснимо, был попросту влюблен.

Но все прошло, промчалось,
И было не со мной.
Проплыли годы быстро –
Один, за ним другой.

Завяли в поле травы под острием косы,
За речкой притаился старинный монастырь.
Лишь нарушает поезд в долине тишину,
Дорожка с мелким гравием ведет меня к холму.

III место в Номинации 1

**«Польско-русский перевод современного поэтического произведения
(стихотворения Юлиана Корнхаузера “Wyło minęło”)**»

**Скрынникова Элина Юрьевна,
ученица 10 класса специализированной школы № 42**

Было – минуло

Меж ними лишь маленький белый просвет,
Тропа меж горами, ничтожная пауза.
То, что было – совсем не секрет,
Было все средь душевного хаоса.

Взлеты, падения чувств,
Правдивые лишь предсказания.
Счастье и тяжкая грусть,
Танцы во снах, свидания.

Встречи среди горных склонов,
Что полны чрезвычайно волнения.
Рандеву на лесных просторах,
И эмоций затем истление.

Это было настолько глупо,
И коварства с безумием полно,
Неизвестно, что в этом таится,
Но хранится в уме покорно.

Всё прошло потому, что в сердцах,
Не мелькнула мельчайшая искра.

Было мало эмоций в глазах,
Потому и минуло так быстро.

Миновало, но были моменты,
Что казалось: продлятся вечно.
Но прошли эти жизни фрагменты,
Улетучились так скоротечно.

Среди поля сухая трава,
Прикоснулось косою к ней солнце.
Монастырь над рекой, поезда,
И дорожка наверх навсегда
Серпантинном к долине вьется.

Номинация 2

Русско-польский перевод отрывка “Сказки о потерянном времени” Евгения Шварца

Е. Шварц

Сказка о потерянном времени

Жил-был мальчик по имени Петя Зубов. Учился он в третьем классе четырнадцатой школы и все время отставал, и по русскому письменному, и по арифметике, и даже по пению.

- Успею! – говорил он в конце первой четверти. – Во второй вас всех догоню.

А приходила вторая – он надеялся на третью.

Так он опаздывал да отставал, отставал да и опаздывал и не тужил. Все «успею» да «успею».

И вот однажды пришел Петя Зубов в школу, как всегда с опозданием.

Вбежал в раздевалку. Шлепнул портфелем по загородке и крикнул:

- Тетя Наташа! Возьмите мое пальтишко!

А тетя Наташа спрашивает откуда-то из-за вешалок:

- Кто меня зовет?

- Это я. Петя Зубов, – отвечает мальчик.

- А почему у тебя сегодня голос такой хриплый? – спрашивает тетя Наташа.

- А я и сам удивляюсь, – отвечает Петя. – Вдруг охрип ни с того ни с сего.

Вышла тетя Наташа из-за вешалок, взглянула на Петю, да как вскрикнет:

- Ой!

Петя Зубов тоже испугался и спрашивает:

- Тетя Наташа, что с вами?

- Как что? – отвечает тетя Наташа. – Вы говорили, что вы Петя Зубов, а на самом деле вы, должно быть, его дедушка.

- Какой же я дедушка? – спрашивает мальчик. – Я – Петя, ученик третьего класса.

- Да вы посмотрите в зеркало! – говорит тетя Наташа.

Взглянул мальчик в зеркало и чуть не упал. Увидел Петя Зубов, что превратился он ввысокого, худого, бледного старика. Выросли у него окладистая борода, усы. Морщины покрыли сеткою лицо.

Смотрел на себя Петя, смотрел, и затряслась его седая борода.

Крикнул он басом:

- Мама! – и выбежал прочь из школы.

Бежит и думает:

«Ну, уж если и мама меня не узнает, тогда все пропало».

Прибежал Петя домой и позвонил три раза.

Мама открыла ему дверь.

Смотрит она на Петю и молчит. И Петя молчит тоже. Стоит, выставив свою седую бороду, и чуть не плачет.

- Вам кого, дедушка? – спросила мама наконец.

- Ты меня не узнаешь? – прошептал Петя.

- Простите, нет, – ответила мама.

Отвернулся бедный Петя и пошел куда глаза глядят.

І место в Номинации 2

«Русско-польский перевод отрывка

“Сказки о потерянном времени” Евгения Шварца»

Заглубская Элеонора Владиславовна,

студентка IV курса специальности

«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Bajka o straconym czasie

Był sobie kiedyś pewien chłopczyk o imieniu Piotrek Zubov. Uczył się w

trzeciej klasie szkoły numer czternaście i zawsze pozostawał w tyle: na rosyjskim pisaniu, arytmetyce, a nawet śpiewaniu.

- Nadażę! – Powiedział na koniec pierwszej ćwierci. – W drugiej nadgonię wszystkich .

Przychodziła druga – spodziewał się na trzecią.

Zatem spóźniał się i odstawał, odstawał i spóźniał się, ale nie trapił się. Tylko «nadażę» i «nadażę».

Pewnego razu Piotrek Zubov przyszedł do szkoły jak zawsze ze spóźnieniem.

Wbiegł do szatni, rzucił tornistrem po barierce i krzyknął:

Niech pani Natalia weźmie mój płaszcz!

Pani Natalia pyta skądś z zawieszek:

- Kto mnie woła?

- To ja. Piotrek Zubov, – odpowiada chłopczyk.

- Dlaczego masz dzisiaj ochryply głos? – Pyta pani Natalia.

- To i dla mnie zdziwienie, – odpowiada Piotrek. – Nagle zachrypnieł bez wyraźnego powodu.

Pani Natalia wyszła spoza wieszaków, spojrzała na Piotreka, ale jako zakrzyknęła:

- Jejku!

Piotrek Zubov również przestraszył się i pyta:

- Pani Natalia, co się stało?

- Co? – odpowiada pani Natalia. – Pan mówił, że jest Piotrem Zubovem, ale w rzeczywistości, możliwe, jest jego dziadkiem.

- Jaki dziadek? – Pyta chłopczyk. – Ya – Piotrek, uczeń trzeciej klasy.

- Niech pan spojrzysz w lustrze! – Mówi Pani Natalia.

Popatrzył chłopczyk w lustrze i niemal upadł. Zobaczył Piotrek Zubov, że stał wysokim, chudym, bladym starcem. Wyrosły wąsy i krzaczasta broda. Zmarszczki twarzy powleczone siecią.

Patrzył Piotrek w lustrze, patrzył i wystraszył siwą brodą.

Krzyknął na basie:

- Mamo! – I wybiegł ze szkoły.

Biega i myśli:

«Cóż, jeśli moja matka mnie nie pozna, to wszystko zostanie utracone».

Piotrek przybiegł do domu i nacisnął dzwonek trzy razy.

Matka otworzyła mu drzwi.

Patrzy na niego i nic nie mówi do chłopczyka. A Piotrek milczy też. Stoi, rozpostrzając swą siwą brodę i prawie płacze.

- Z kim pan chciał zobaczyć się? – Zapytała matka wreszcie.

- Nie poznajesz mnie? – wyszeptał Piotrek.

- Przepraszam, ale nie, – powiedziała matka.

Odwrócił się biedny Piotrek i poszedł dokąd oczy poniosą.

II место в Номинации 2

«Русско-польский перевод отрывка

“Сказки о потерянном времени” Евгения Шварца»

Бардаш Валентина Сергеевна,

студентка IV курса специальности

«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Bajka o straconym czasie

Był sobie kiedyś chłopiec o imieniu Peter Zubov. Studiował w trzeciej klasie czternastej szkoły i zawsze źle się uczył i język rosyjski, i arytmetyku, i nawet śpiew.

- Jeszczemam czas! – Mówił na koniec pierwszego kwartału. – W drugim wszystkich dogonię.

Przyszedł i drugi – miał nadzieję na trzeci.

Czas szedł szybko. A Peter nie przestawał mówić «jeszcze mam czas».

Jednego dnia Peter Zubov przyszedł do szkoły, jak zawsze późno.

Pobiegł do garderoby. Uderzył plecakiem po ścianie i krzyknął:

- Ciocia Natasza! Zabierzcie mój płaszcz!

Ciotka Natasza pyta skądś z zawieszka:

- Kto mnie woła?

- To ja. Petr Zubov – odpowiada chłopiec.

- A dlaczego dzisiaj masz taki ochrypły głos? – Pyta Ciotka Natasza.

- Jestem sam zdziwiony, – Odpowiada Piotr. – Nagle ochrypł bez wyraźnego powodu.

Ciotka Natasha wyszła za wieszaków, spojrzała na Petra, i jako krzyknie:

- Och!

Przerażony Peter Zubov pyta:

- Ciotka Natasza, co się stało?

- Jak, co? – odpowiada ciocia Natasha. – Mówiliście, że jesteście Piotrem Zubowym, a faktycznie jesteście jego dziadkiem.

- Jestem dziadkiem? – Zapytał chłopak. – Ja – Peter, uczeń trzeciej klasy.

- Tak, patrzcie w lustro! – Mówi ciocia Natasza.

Spojrzał chłopiec w lustro i prawie upadł. Zobaczył Piotr Zubov że stał wysokim, chudym, bladym starzcem. Wzrosła krzaczasta broda, wąsy. Zmarszczki pokryli siatkową twarz. Popatrzył Petia na siebie i potrząsnęła go siwa broda.

I wtedy krzyknął basem:

- Mamo! – i uciekł ze szkoły.

Szedł i myślił:

«Cóż, jeżeli i moja matka mnie nie pozna, to wszystko jest stracone».

Przybiegł Pietr do domu i zadzwonił trzy razy.

Matka otworzyła mu drzwi.

Patrzy na niego i nic nie mówi. I Piotr nie mówi, też.

Stoi ze swą siwą brodą i prawie płacze.

- Kogo chcecie, dziadku? – Matka zapytała w końcu.

- Nie poznajesz mnie? – szepnął Piotr.

- Przepraszam, nie – powiedziała matka.

Odwrócił się biedny Piotr i poszedł dokąd oczy poniosą.

III место в Номинации 2
«Русско-польский перевод отрывка
“Сказки о потерянном времени” Евгения Шварца»
Давыденко Дайана Александровна,
студентка III курса специальности
«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Bajka o straconym czasie

Był sobie chłopczyk, który nazywa się Piotruś Zębów. Uczył się on w trzeciej klasie czternastej szkoły i stały czas nie nadążał, i w języku rosyjskim pisemnym, i w arytmetyce, i nawet w śpiewanie.

- Zdążę! – powiedział w końcu pierwszego kwartału. – W drugiej kwartał was wszystkich doganiam.

A nastawał drugi – on mał nadzieję na trzeci.

On tak odstawał i spóźnił się, odstawał i spóźnił się i nie smucił. Wszystkie «zdążę» i «zdążę».

I oto pewnego dnia przyszedł Piotruś Zębów w szkołę, jak zawsze z opóźnieniem.

Wbiegł do przebieralni. Przypieprzył portfelem w ogrodzeniu i krzyknął:

- Ciociu Natasza! Weźmiecie mój płaszczyk!

A ciocia Natasza pyta skądś ze względu na wieszaki:

- Kto mnie woła?

- To ja. Piotruś Zębów, – odpowiada chłopiec.

- A dlaczego masz dzisiaj taki głos ochrypły? – pyta ciocia Natasza.

- A ja sam zdumiewam się, – odpowiada Piotr. – Nagle ochrypnałem ni z tego, ni z owego.

Wyszła ciocia Natasza z wieszaków, spojrzała na Piotra, i jak zakryknie:

- Oj!

Petia Zębów też przestraszył się i pyta:

- Ciocia Natasza, co z wami?

- Jak to co? – odpowiada ciocia Natasza. – Mówił Pan, że Piotruś Zębów, a właściwie powinno być jego dziadek.

- Jaki ja dziadek? – pyta chłopak. – Ja – Piotruś, uczeń trzeciego klasu.

- Tak spojrzeliście w lustro! – mówi ciocia Natasza.

Chłopiec spojrział w lustro i trochę nie upadł. Zobaczył Piotruś Zębów, że zamienił się on w wysokiego, szczupłego, bladego człowieka. Wzrosła u niego gęsta i szeroka broda, wąsy. Zmarszczki zakrywali twarz jak siatka.

Zawołał basem:

- Mamo! – i wybiegł precz od szkoły.

Biegnie i myśli:

«Coż, jeśli i matka mnie nie pozna, wtedy wszystko stracone».

Przybiegł Piotruś do domu i zadzwonił trzy razy.

Mama otworzyła mu drzwi.

Patrzy ona na Piotrusia i milczy. I Piotruś też milczy. Stoi, wystawa swoją siwą brodę i trochę nie płacze.

- Kogo zawołać, dziadku? – zapytała matka wreszcie.

- Nie poznajesz mnie? – szepnął Piotr.

- Przepraszam, nie, – odpowiedziała mama.

Odwrócił się biedny Piotruś i poszedł, gdzie oczy poniosą.

Номинация 3

Перевод с украинского языка на русский
стихотворения Натальи Поклад «Лютий»

Наталка Поклад

Лютий

Рілля ще спить, хоча сніги зійшли.
Похмуρο й важко небо нависає.
Із сивої холодної імлі
Блищать стовпи задертими носами.

Я тут приїжджа – лиш на кілька днів, –
І знов у міста колесо шалене.
Та вже щось озивається в мені
До поля цього, і до цього клена.

До цихдоріг розгаслих, і до хат, –
Вони, мов матері, сумні й величні,
Чекають – не діждуться онучат,
Що десь там забарилися в столиці.

Я тут приїжджа – лиш на кілька днів.
Та щосьтаке село зі мною коїть:
Слова, мов коні, рвуться із рядків,
Лоскоче душу передзвін підкови.

Геть одійшли плачі і суета,
Сердечні справи – як то все мізерно!

Стою, затиснувши здивовано вуста,
І наслухаю молоденьку землю.

І место в Номинации 3
«Перевод с украинского языка на русский
стихотворения Натальи Поклад “Лютий”»
Николишена Мария Сергеевна,
ученица 10 класса ООШ № 56

Февраль

Земля еще во сне, хотя снега сошли.
Угрюмо, хмуро небо нависает.
Сквозь седину холодной тишины
Блестят вдали столбы с поднятыми носами.

Я здесь приезжая – всего на пару дней, –
И снова в город, в суету шальную.
Но что-то просыпается во мне
И это поле, этот клен меня волнуют.

И бездорожье это, эти хаты, –
Они, как матери, стоят, у них печальны лица,
Ждут – не дождутся дорогих внучат,
Которые давно живут в плену столицы.

Я здесь приезжая – всего на пару дней.
Но дух села мне облегчает ношу:
Слова летят из строк уверенней, живей,
И перезвон подков ласкает душу.

Ушли куда-то грусть и суета,
Дела сердечные – без сожаленья отпускаю!
Стою, сомкнув от удивления уста,
И молодой землею наслаждаюсь.

**І место в Номинации 3
«Перевод с украинского языка на русский
стихотворения Натальи Поклад “Лютий”»
Шарун Виктория Сергеевна,
студентка IV курса специальности
«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ**

Февраль

Угодья спят. Снега поплыли рано.
Унылой сетью небо нависает.
Из сизого холодного тумана
Блестят столбы задертыми носами.

Я гостя тут всего на пару дней –
И снова в города шальное колесо,
Но сердце отзывается теплей
На зов полей и гимн кленовых голосов.

На шепот прелых нив и величавых хат.
Они, как матери во грустной веренице,
Ждут-не дождутся дорогих внучат,
Что затерялись в каменной столице.

Я гостя здесь всего на пару дней,
Душа молчит в тоске глубокой.
Слова, как тройка вороных коней
Под звон подков бегут по строкам.

Прочь отошли стенанья, суета,
Сердечные дела – как это все манерно,
В смятении стою, сомкнув уста
И слушаю молоденькую землю.

**II место в Номинации 3
«Перевод с украинского языка на русский
стихотворения Натальи Поклад “Лютий”»
Темир Ольга Михайловна,
ученица 10-Б класа УВК «гимназия-школа» № 27**

Февраль

Спит пашня, хоть снега уже сошли
И небо тяжело и мрачно нависает...
А из седой, такой холодной мглы
Блестят столбы с поднятыми носами.

Я здесь приезжая, на пару-тройку дней,
Из города, из суеты, неволи,
И что-то отзывается во мне
К рябине, клёну и родному полю,

К дорогам этим и ко всем домам,
Они, как матери, грустны и величавы

Ждут – не дождутся догоих внучат,
Что из столиц вернуться обещали.

Я здесь приезжая, на пару-тройку дней,
Но как-то на меня село влияет...
И строки рвутся, рвутся всё сильнее,
Щекочет душу сила их, меняет...

Прочь отошли и плач, и суета,
Сердечные дела... Всё так ничтожно!
Стою, как в трансе я, сомкнув уста
И слышу землю, здесь это возможно...

II место в Номинации 3

**«Перевод с украинского языка на русский
стихотворения Натальи Поклад “Лютий”»**

**Деревянко Елизавета Романовна,
ученица 8-А УВК «коллегиум-школа» № 1**

Февраль

Земля все спит, хотя уж снега нет.
Свинцово – грузно небо нависает.
Из седо-хладной мглы привет:
Блестят столбы поднятыми носами.

Я тут на время – лишь на пару дней, –
И вновь я в город – круговерть мирскую.
Но что-то отзывается во мне:
По клену иль по полю я тоскую.

По тем дорогам, избам тем,—
Они, как матери, печальные их лица,
Ждут— не дождутся своих внуков, тех,
Которые теряются в столицах.

Я тут на время – лишь на пару дней,
Но что-то происходит со мной снова:
Слова, как кони, рвутся в даль полей,
Щекочет душу перезвон подковы.

Прочь отошли и плач, и суета,
Сердечныедела – как все мизерно!
Стою, ошеломленносжав уста,
И слушаю молоденькую землю!

III место в Номинации 3
«Перевод с украинского языка на русский
стихотворения Натальи Поклад “Лютий”»
Котова Алёна Витальевна,
студентка I курса специальности
«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Февраль

А нивы еще спят, хотя снега сошли.
Так тяжело и хмуро нависает небо.
Из этой седовласой мглы
Блестят столпы далёко где-то.

Пробуду здесь я считанные дни,
И снова город – бесконечный звон.
Но мне все больше нравятся они –
И поле это, этот клен.

Дороги в сумерках и милые дома –
Они, как матери, грустны и величавы.
Ждут – не дождутся, что приедет детвора
И принесет с собою городские нравы.

Пробуду здесь я считанные дни,
Но как-то все во мне перевернулось,
И хочется кричать, и рвется из груди
Та радость, что во мне проснулась.

Прочь отошли печаль и суета,
Дела сердечные – все это очень мелко!
Стою, сомкнув от удивления уста
И слушаю молоденькую землю.

Номинация 3

Перевод с русского языка на украинский стихотворения
Наталии Гондарь “А может просто встать с другой ноги...”

Наталья Гондарь

А может просто встать с другой ноги...

А может просто встать с другой ноги,
И вместо кофе взять и выпить соку...
И повернуть свои привычные шаги
В ту сторону, где будет больше проку.

И в этот день проделать всё не так:
Поставить от конца к началу числа,
И самый незначительный пустяк
Наполнить добрым и высоким смыслом.

И сделать то, чего никто не ждёт,
И рассмеяться там, где столько плакал,
И чувство безнадежности пройдёт,
И солнце встанет там, где дождик капал.

Из круга, заведённого судьбой,
Возьми и выпрыгни на станции
безвестной...
Ты удивишься – мир совсем иной,
И неожиданнее жизнь, и интересней!

І место в Номинации 3

**«Перевод с русского языка на украинский стихотворения
Наталии Гондарь “А может просто встать с другой ноги...”»**

**Дуброва Валерия Витальевна,
ученица 9-А класса специализированной школы
I – III ст. № 3 с углубленным изучением отдельных предметов**

А може просто встати з іншої ноги...

А може просто встати з іншої ноги,
І замістькави випити лиш соку...
Та повернути свої звичні кроки
У напрямку, де буде більше проку...

В цей день зробити все не так:
Поставити з кінця і до початку числа,
Та будь-яку дрібницю незначну
Наповнити добром й високим змістом.

Зробити те, чого ніхто і не чекає,
І розсміятись там, де стільки плакав,
Та безнадійності чуття минає,
І сонце вийде там, де дощик капав.

Із кола, долею яке заведено,
Візьми і вистрибни на станції безвісній...
І ти здивуєшся – світ зовсім інший,
Та несподіванішим є життя і цікавішим.

II місце в Номинации 3

**«Перевод с русского языка на украинский стихотворения
Наталии Гондарь “А может просто встать с другой ноги...”»**

**Пинчук Татьяна Игоревна,
ученица 10-Б класса УВК «гимназия-школа» № 27**

А може просто встати з іншої ноги...

А може просто встати з іншої ноги,
І замість кави випити води...
І повернуть свої звичайні кроки
В той бік, де буде більше проку.

В цей день зробити все не так:
Лічити числа абияк,
І навіть незначну дрібницю
Наповнити до краю, мов криницю.

Зробити те, чого ніхто не жде,
І відчуття безвиході мине,
Засмійся там, де стільки плакав,
І сонце встане там, де дощик капав.

Із кола, що заводить доля,
Візьми і вирини – твоя це воля!
Здивуйся: світ цей зовсім інший,
Ще більше несподіваний і ліпший!

III місце в Номинации 3
«Перевод с русского языка на украинский стихотворения
Наталии Гондарь “А может просто встать с другой ноги...”»
Солодуха Екатерина Павловна,
ученица 11 класса ООШ № 51

А може, встати з іншої ноги...

А може, встати з іншої ноги,
І замість кави випить зранку сік,
Перемінити звичний напрям кроків
В той бік, до більше користі усім...

І цього дня зробити все не так:
Змінити від кінця в початок числа,
І те, на що раніше не зважав,
Наповнити величним, добрим змістом.

Зробити те, що не очікував ніхто,
Сміятись, де весь час раніше плакав,
І безнадійність врешті-решт мине,
І сонце зійде там, де дощик крапав.

З окресленого долею кільця
Візьми та й вистрибни на станції далекій...
По-іншому подивишся на світ,
Життя відкриєш, як нову планету.

III місце в Номинации 3

**«Перевод с русского языка на украинский стихотворения
Наталии Гондарь “А может просто встать с другой ноги...”»**

**Вербина Маргарита Андреевна,
ученица 8 класса УВК «гимназия-школа» № 27**

А може встати з іншої ноги...

А може встати з іншої ноги,
І взяти сік, а не буденну каву...
Відкрити невідомі береги,
Пуститися у подорож цікаву.

Зробити сальто в розкладі сьогодні,
І посмішку у розпорядок дня додати,
Переінакшити всі числа при нагоді,
Тепло і щастя з ризиком прийняти.

Усе не як завжди в цей день зробити:
Веселим сміхом замінити злобу,
У слові « безнадія» – «без» забрати,
І танцювати з сонцем до заходу.

Зумій порвати коло повсякденне:
Проїдь зупинку – вистрибни на другій,
Тоді побачиш, що усе довкола тебе
Не в чорно-білих, а в яскравих смугах.

Номинация 4

**Художественный перевод с итальянского языка на украинский
отрывка из романа Грации Деледды “Мать”**

Грація Деледда

Уривок з роману «Мати»

Anche quella notte, dunque, Paulo si disponeva ad uscire. La madre, nella sua camera attigua a quella di lui, lo sentiva muoversi furtivo, aspettando forse, per uscire, ch'ella spegnesse il lume e si coricasse.

Ella spense il lume ma non si coricò. Seduta presso l'uscio si stringeva una con l'altra le sue dure mani di serva, ancora umide della risciacquatura delle stoviglie, calcando i pollici uno sull'altro per farsi forza; ma di momento in momento la sua inquietudine cresceva, vinceva la sua ostinazione a sperare che il figlio s'acquetasse, che, come un tempo, si mettesse a leggere o andasse a dormire.

Per qualche minuto, infatti, i passi furtivi del giovane prete cessarono: si sentiva solo, di fuori, il rumore del vento accompagnato dal mormorio degli alberi del ciglione dietro la piccola parrocchia: un vento non troppo forte ma incessante e monotono che pareva fasciasse la casa con un grande nastro stridente, sempre più stretto, e tentasse sradicarla dalle sue fondamenta e tirarla giù.

La madre aveva già chiuso la porta di strada con due spranghe incrociate, per impedire al diavolo, che nelle notti di vento gira in cerca di anime, di penetrare in casa: in fondo però credeva poco a queste cose, e adesso pensava con amarezza, e con vaga derisione verso se stessa, che lo spirito maligno era già dentro la piccola parrocchia; che beveva alla brocca del suo Paulo e si aggirava intorno allo specchio di lui appeso accanto alla finestra. Ecco che infatti Paulo si moveva di nuovo; forse era appunto davanti allo specchio, sebbene ai preti ciò non sia permesso. Ma che cosa non si permetteva Paulo, da qualche tempo in qua?

La madre ricordava di averlo spesso sorpreso, in quegli ultimi tempi, a specchiarsi a lungo come una donna, a pulirsi e lucidarsi le unghie, a spazzolarsi i capelli che si tirava in su dopo averli lasciati crescere, quasi cercando di nascondere il sacro segno della tonsura. Egli poi usava dei profumi, si puliva i denti con polveri odorose e si passava il pettine persino sulle sopracciglia...

Le sembrava di vederlo, adesso, come se la parete divisoria si fosse spaccata: nero sullo sfondo della sua camera tutta bianca, alto, fin troppo alto, dinoccolato, andava e veniva col suo passo distratto di ragazzo, inciampando e scivolando spesso, ma tenendosi sempre in equilibrio. Aveva la testa un po' grossa sul collo sottile, e il viso pallido oppresso dalla fronte prominente che pareva costringesse le sopracciglia ad aggrottarsi per lo sforzo di reggerla e gli occhi lunghi a star socchiusi; mentre le mandibole forti, la bocca grande e carnosa e il mento duro parevano a loro volta ribellarsi con sdegno a questa oppressione, senza però potersene liberare. Ma ecco che egli si fermava davanti allo specchio, e tutto il suo viso diventava luminoso perché le palpebre si sollevavano e nella trasparenza degli occhi castanei la pupilla raggiava come un diamante.

I место в Номинации 4

**«Художественный перевод с итальянского языка на украинский
отрывка из романа Грации Деледды “Мать”»**

**Подлях Анна Александровна,
студентка III курса специальности**

«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Мати (уривок)

Тож, і в цю ніч Пауло збирався піти. Мати чула в своїй кімнаті, як він обережно рухався за стіною, напевно перечікуючи, поки вона погасить світло і ляже спати, щоб можна було піти.

Вона погасила лампу, але не лягла. Сидячи біля дверей, вона стискала свої за grubілі руки служниці, ще вологі після полоскання скатертин, і здавлювала великі пальці, намагаючись упоратися з собою. Але тривога її дедалі зростала, позбавляючи впертої надії, що син заспокоїться, що, як перш, візьме книжку або ляже спати. На деякий час обережні кроки молодого священика і справді затихли. Тільки зовні доносився шум вітру та шелест листя на деревах, що росли на скелі за маленькою церковною прибудовою, – вітер не надто сильний, але неспокійний і тужливий, що, здавалося, все міцніше і міцніше обплітав будинок якоюсь великою шарудливою стрічкою, ніби намагався зірвати його з фундаменту і повести за собою.

Мати вже замкнула зовнішні двері двома перекладами хрест-навхрест, щоб перешкодити дияволу, який в такі ночі блукає разом з вітром в пошуках заблудлих душ, проникнути в їхню оселю. Однак вона мало вірила, що це допоможе, і тепер з гіркотою, з насмішкою над собою думала про те, що злий дух уже пробрався сюди, в маленьку церковну прибудову, що він пив із горнятка її Пауло і крутився біля його дзеркала, що висів біля вікна. І дійсно, в кімнаті Пауло знову почулися кроки. Напевно, він зараз підходить до дзеркала, хоча священикам це і забороняється. Але що тільки не дозволяв собі Пауло віднедавна?

Мати згадала, що останнім часом нерідко помічала, як він подовгу задивляється, немов жінка, в дзеркало, чистить і полірує нігті і, відростивши волосся, зачісує їх назад, ніби бажаючи приховати святий знак тонзури. До того ж він став використовувати духи, чистив зуби ароматними порошками і навіть по бровам проводив гребінцем...

Їй здавалося, що вона бачить його зараз, немов стіна, що розділяла їх, розкололася: чорний на тлі своєї білої кімнати, високий, навіть занадто високий, млявий, він ходить взад і вперед невпевненими хлоп'ячими кроками, часто спотикаючись і сковзаючись, але завжди утримуючи рівновагу. Його голова на тонкій шиї завелика, обличчя бліде, опуклий лоб ніби давить на очі, через що брови, схоже, змушені рухатися, щоб утримувати його, а довгасті очі

мружитися. У той же час широкі вилиці, великі, повні губи і тверде підборіддя, здавалося, теж гнівно противляться цій тяжкості чола, не намагаючись, однак, звільнитися від неї. Але ось він зупинився перед дзеркалом, і все обличчя його освітілося, тому що променисті карі очі, відкрившись, засяяли, немов діаманти.

II место в Номинации 4

**«Художественный перевод с итальянского языка на украинский
отрывка из романа Грации Деледды “Мать”»**

**Стасенко Елизавета Андреевна,
студентка ОС «Магистр» специальности
«Перевод (итальянский)» МГУ**

Мати (уривок)

І тієї ночі Пауло також збирався піти. Мати у своїй кімнаті чула, як він обережно рухався за стіною, очікуючи коли вона погасить світло та ляже спати.

Світло вона погасила, проте спати не лягла. Сидячі біля дверей, мати стискала свої загрубілі руки служниці, ще вологі від миття посуду, та здавлювали пальці, щоб набратися сил. Однак щохвилини її тривога зростала й перемагала вперте сподівання на те, що син вгамується та, як раніше, сяде читати чи ляже спати. На деякий час, обережні кроки молодого священника і справді стихли. Тільки за вікном було чутно шум вітру та шелест дерев, що росли за невеликою приходською церквою. Не надто сильний, але безперервний та монотонний вітер, здавалось, все міцніше й міцніше перев'язує будинок завиваючою стрічкою та намагається викорчувати його з фундаменту та унести з собою.

Мати зачинила вхідні двері двома засувами хрест навхрест, щоб не дати дияволу, хто у такі вітряні ночі блукає у пошуках душ, увійти у дім. У глибині душі вона майже не вірила у подібні речі, однак зараз вона з гіркотою та

насмішкою над собою думала про те, що злий дух вже оселився у церкві, пив з графіну її Пауло та кружляв навколо його дзеркала, що висіло поруч з вікном.

Знову почулися кроки; мабуть він саме й підійшов до дзеркала, хоча священикам це не дозволено. Але що й коли Пауло собі забороняв?

Мати пам'ятала, як останнім часом вона заставляла його за тим, як він подовгу милувався, немов жінка, перед дзеркалом, чистив та полірував нігті, зачісував назад волосся, що відростив, ніби намагаючись сховати священний знак постригу. До того ж, він став користуватися парфумами, чистити зуби ароматними порошками та навіть розчісувати брови...

Їй здавалось, що суміжна стіна розкололася, і вона бачить його: весь чорний на тлі своєї білої кімнати, високий, навіть занадто високий, млявий, він ходить назад і вперед, рухаючись невпевнено, як хлоп'я, спотикаючись й ковзаючись, проте завжди утримуючи рівновагу. Його голова була трохи завелика для тонкої шиї. Виступаюче чоло на блідому пригніченому обличчі, здавалося, змушувало брови, щоб вони могли його утримувати, супитися, а витягнуті очі мружитися. У той же час широкі вилиці, великий рот та тверде підборіддя, здавалося, гнівно бунтували проте такого пригнічення, хоча й не маючи змоги звільнитися. Однак коли він зупинявся перед дзеркалом, усе його обличчя осяювалося, бо повіки піднімалися й яскраві карі очі сяяли, немов діаманти.

III место в Номинации 4

**«Художественный перевод с итальянского языка на украинский
отрывка из романа Грации Деледды “Мать”»**

**Колодяжная Ольга Константиновна,
студентка 2 курса специальности
«Язык и литература (итальянский)»**

Мати (уривок)

Отже, навіть цієї ночі Пауло збирався піти. Мати, у своїй кімнаті, що була

прилегла до його власної, чула, як він рухався крадькома, чекаючи, можливо, щоб піти, коли вона погасить світло і ляже спати.

Вона вимкнула світло, однак спати не лягла. Сиділа біля виходу і пригортала свої погрубілі руки служниці, ще вологі від миття посуду, схрестивши два великі пальці, щоб набратися сили; проте щохвилини її тривога росла, долала її прагнення сподіватися, що син заспокоїться, що з часом візьметься за читання або піде спати.

І, справді, за декілька хвилин скрадливі кроки молодого священика стихли: чувся лише шум вітру надворі, супроводжуваний шелестом дерев край маленького приходу: вітер, не надто сильний, але безустанний і монотонний, який, здавалося, обгорнув будинок великою скриплячою стрічкою, з кожним разом більш вузькою, і намагався викорчувати його зі свого фундаменту і проковтнути.

Мати вже зачинила двері двома перехресними засувами щоб відвернути диявола, який вітряними ночами кружляє, щоб знайти душі, щоб потрапити в дім: у глибині душі вона мало вірила у подібні речі, а зараз з гіркотою і непевною насмішкою до самої себе думала, що злий дух вже був усередині маленького приходу; що пив із глечика її Пауло і вештався поряд у його дзеркалі, що висіло поряд із вікном.

І ось, насправді, Пауло почав рухатися знову; можливо, він був якраз перед тим дзеркалом, хоча у священиків це не було дозволеним. Але що не дозволялося Пауло, з якого часу і дотепер?

Мати пам'ятала, що він постійно був здивований останнім часом, коли подовгу дивився у дзеркало, мов жінка, чистив і полірував нігті, розчісував волосся, що стирчало на всі боки після того, як відростив його, мовби намагаючись приховати священний знак постригу.

Потім він використовував парфуми, чистив зуби духмяним порошком і навіть проводив щіткою по бровах...

Їй здавалося, що зараз вона бачить його так, ніби стіна, що розділяла їх, розкололася: чорний на фоні своєї білої кімнати, високий, дуже високий, сутулий, він йшов і йшов своєю нетвердою юнацькою ходою, часто

спотикаючись і ковзаючи, однак завжди утримуючи рівновагу. Він мав трохи завелику голову для його тонкої шиї і пригнічене обличчя, бліде через виступаюче вперед чоло, що, схоже, змушувало брови супитися для зусилля підтримати його і залишити пильні очі примруженими; водночас сильні щелепи, великий і м'ясистий рот і тверде підборіддя, вважалося, іноді з обуренням стають проти цього гноблення, не маючи, однак, змоги звільнитися. Але ось він зупинився перед дзеркалом і все його обличчя посвітлішало, адже повіки піднялися і в прозорості карих очей зіниця сяяла, мов діамант.

Номинация 5

Перевод стихотворения Коррадо Калабро “Ma più che mai...”

с итальянского на украинский язык

Коррадо Калабро

Ma più che mai...

Dall'inizio mi manchi
come l'acqua alla sete del deserto.

Mi manchi quando ti cammino a fianco:
non vanno nella stessa direzione,
se non per breve tratto,
due treni su binari paralleli.

Mi manchi quando sono con un'altra,
come manca la freccia alla ferita
che per la sua estrazione si dissangua.

Ogni giorno mi manchi; e in ogni dove
perchè all'assenza di te
non c'è altrove.

Ma più che mai mi manchi
quando mi stringi come fossi un altro
e poi rimani sveglia accanto a me.

І место в Номинации 5

**«Перевод стихотворения Коррадо Калабро “Ma riu che mai...”
с итальянского на украинский язык»**

**Арабаджи Елена Анатольевна,
Высшая школа переводчиков г. Пескара (Италия)**

Понад усе

З самого початку я мрію тобою
Як та пустеля марить водою.

Я вже хвилююсь, коли йду біля тебе:
Ми ті два літака, що не зустрінуться в небі.

Я хворію тобою, коли поряд є інша
Бо ти – моя рана, без якої мені гірше.

Кожний день я сумую та тебе я шукаю
Не зникай, моя люба, тебе я благаю!

Та понад усе за тобою я сумую,
Коли ти мене уночі обіймаєш,
Та ім`ям чужим чомусь нарікаєш,
І відтоді всю ніч більш очей не змикаєш.

II место в Номинации 5
«Перевод стихотворения Коррадо Калабро “Ma rìu che mai...”
с итальянского на украинский язык»

Подлях Анна Александровна,
студентка III курса специальности
«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Але більше за все...

Од початку й до кінця
Я сумую за тобою.
Ти необхідна, як в пустелі вода,
Що вбиває повільно спрагою.
Я сумую за тобою, коли
Ти йдеш іншим напрямком.
Ми як два паралельні потяги,
Тільки поруч, від них, за винятком.
Я сумую за тобою навіть з другою,
Це ранить мене не менше,
Ніж рвані рани гострою стрілою,
Яку до крові тягли раніше.
Я сумую за тобою кожного дня,
Навіть коли ти поруч зі мною.
Я сумую так сильно за тобою,
Бо десь там тебе зовсім нема.
Але більше за все я сумую,
Просинаючись поруч з тобою,
Що ти зараз тут і зі мною,
Бо не можеш бути із ним.

III место в Номинации 5
«Перевод стихотворения Коррадо Калабро “Ma riu che mai...”
с итальянского на украинский язык»

Стасенко Елизавета Андреевна,
студентка ОС «Магистр» специальности
«Перевод (итальянский)» МГУ

Більш за все...

Від початку мені тебе бракує,
Як води бракує пустельним мандрівникам.

З тобою разом ми, а я сумую.
Сусідніх колій потяги на різні станції ідуть.

В обіймах іншої думки мої з тобою,
Ти та стріла, що витягнеш й стечеш кров'ю.

Мені тебе бракує завжди й всюди,
Без тебе день – не день, ніч – не ніч.

Та більш за все вночі тебе бракує
Коли його ім'ям мене ти називаєш,
А обнімаєш не його, мене,
Й потім не змикаєш очі.

Номинация 6

Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа

“Answer To A Child's Question” на русский язык

Сэмюэл Тэйлор Кольридж

Answer To A Child's Question

Do you ask what the birds say? The sparrow, the dove,
The linnet, and thrush say, 'I love and I love!'
In the winter they're silent, the wind is so strong;
What it says I don't know, but it sings a loud song.
But green leaves and blossoms, and sunny warm weather,
And singing, and loving, all come back together.
Then the lark is so brimful of gladness and love,
The green fields below him, the blue sky above,
That he sings, and he sings, and forever sings he –
'I love my Love, and my Love loves me!'

1 место в Номинации 6

«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа

“Answer To A Child's Question” на русский язык»

Бабкина Маргарита Константиновна,

ученица 7-Б класса УВК «коллегиум-школа» № 28

Ответ на детский вопрос

Ты хочешь знать, о чем щебечут птицы?

О чем звенят их голоса в тени ветвей,

Какую песнь загадочно поют
Голубка, дрозд и воробей?
Нам песнь любви поют:
«Люблю! Люблю! И я люблю!»
Зимой стихает песнь любви.
И ветер лютый воспевает стужу.

Проникнуть людям хочет до крови,
Но тихий щебет согревает душу.
А с зеленью листвы, цветеньем и лучистым солнца пеньем
Вернутся вновь они и запоют нам громко о любви.

И звонко жаворонок радостью наполнен.
Над ним синее небо и под ним ковром зеленым поле.
И он поет нам вновь и вновь.
И песнь его стремится в вечность:
«Люблю тебя, моя любовь!
Меня ты любишь бесконечно!»

II место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на русский язык»
Вигран Алина Александровна,
ученица 5-Б класса УВК «коллегиум-школа» № 28

Ответ на детский вопрос

Что поет нам воробей, конопляник, смелый дрозд,
Белый голубь в вышине, распутив свой пышный хвост?

О любви они поют, прославляя каждый миг!
Только ветер и мороз заглушают песню их;
Но весеннее цветенье, солнца луч и теплота,
Побеждают злую вьюгу, гонят зиму навсегда.
И тогда над полем, лугом,
В небе синем, как вода,
Жаворонок со своей подругой
Песнь заводят с самого утра.
И звучит та песня много лет,
О любви и счастье на планете,
И прекрасней песни этой нет,
И любви прекрасней нет на свете!

II место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на русский язык»
Рогожина Екатерина Сергеевна,
ученица 10-А класса специализированной школы
№ 40 им. Е.Н.Мисько

Ответ на вопрос ребенка

Ты хочешь знать, что говорят нам птицы,
Что воробьи, голубки и синицы
В ветвях щебечут с коноплянкой вместе?
Они поют все о любви нам песни.
Зимой не слышно их, лишь ветер воет.
Неясно, что его так беспокоит.
Однако время счастья наступает.

Природа снова все нам возвращает:
Зеленую листву, птиц звонких пенье,
Свет солнца и растений всех цветенье.
И раздаётся жаворонка песня.
В ней радость и любовь звенят вновь вместе.
Мелодия взмывает над полями,
Сливаясь с голубыми небесами.
«Люблю! Любим!» – звучит признание вечно
И согревает душу бесконечно.

III место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на русский язык»
Шевченко Андрей Павлович,
ученик 9-Б класса ООШ № 45

Ответ на детский вопрос

Спроси меня, что птицы говорят?
«Люблю я!» – воробей чирикнул,
И голубь с коноплянкой и дроздом
Ту фразу повторяют.
Зимой ты не услышишь их,
Лишь ветер силу набирает,
Что скажет он, не знаю я,
Но песню громкую он завывает.
Листва, цветы, погоды солнечной тепло –
Все вместе к нам вернулось.
И в синеве небес над малахитом поля

Песнь жаворонка вечная проснулась.
И, полон радости, любви и вдохновенья
Поет, звеня, в округе оглашая:
«Люблю тебя, моя любовь!
И ты люби меня, любовь мне отдавая».

Номинация 6

Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на украинский язык

Семюел ТейлорКольридж

Answer To A Child's Question

Do you ask what the birds say? The sparrow, the dove,
The linnet, and thrush say, 'I love and I love!'

In the winter they're silent, the wind is so strong;
What it says I don't know, but it sings a loud song.

But green leaves and blossoms, and sunny warm weather,
And singing, and loving, all come back together.

Then the lark is so brimful of gladness and love,
The green fields below him, the blue sky above,

That he sings, and he sings, and forever sings he –
'I love my Love, and my Love loves me!'

І место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на украинский язык»
Фомина Мария Александровна,
ученица 11-А класса специализированной школы № 66

Відповідь на дитяче питання

Якщо запитати, що кажуть пташки:

горобці, коноплянки та голуби,

то завжди відповідь лунає

«Я кохаю! Я кохаю!»

Зимою тихіше,

а вітер сильніший

що він каже, не знаю,

та співає гучніше.

Зелена трава, та квітучі дерева,

Погода яскрава, немов кришталева

Співають, кохають десь за перелазом

й додому летять, повертаються разом!

І жайворонок спритний, що сповнений надії

Вирує над полями, летить до своєї мрії!

Він співає та співає, на весь світ розповідає...

« Я Люблю, моя кохана! І Кохана так само відповідає!»

II місце в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на украинский язык»

Мавроди Анастасия Александровна,
ученица 10 класса УВК «гимназия-школа» № 27

Відповідь на питання дитини

Ви питаєте, **що** співають птахи?

Горобець, дикий голуб, гучна коноплянка та дрізд –

Вони щебечуть: «Я кохаю, я кохаю!»

Взимку вони мовчазні –

Вітри панують міцні;

Що говорять вони, я не знаю,

Мабуть, співають пісні.

Зелене листя, цвітіння й чудова погода,

Дзенькіт, любов – все прийде згодом.

Й жайворонок, повний радості й любові,

Зелений луг під ним, безмежне небо вгорі.

Він співає, щебече безупинно завжди:

«Люблю тебе, моє кохання!

Мене кохаєш ти!»

III місце в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на украинский язык»

Агеев Илья Вячеславович,
ученик 11-А класса ООШ №7

Відповідь на запитання дитини

Мене питаєш ти: «Про що птахи співають?»
І горобець веселий, і голуб мовчазний,
Маленька коноплянка і навіть гордий дрізд, –
Усі вони співають, без угаву співають,
Любов в серцях своїх.
І лише тільки взимку, коли панує холод,
Пісні кохання мовкнуть;
Ридає хуртовина і сутінки навколо.
Ридає хуртовина – кохання оминає,
Та й завірюха плаче – ніхто не заспіває.
Чому вони сумують? Цього не знаю я.
Але вже незабаром прийде весна-чаклунка,
а разом з нею знову природа оживе:
Ліси зазеленіють, луки розквітнуть рясно
І розіллються знову пташині голоси.
Ось жайворонок у небі човником пливе,
Він сповнений скарбами, що серце береже
То радість, то кохання, і чуєм знов і знов:
«Люблю свою кохану, і злагідну любов!»

III місце в Номинации 6
«Перевод стихотворения Сэмюэла Тэйлора Кольриджа
“Answer To A Child's Question” на украинский язык»

Зозуля Ангелина Николаевна,
ученица 10 класса ООШ № 51

Відповідь на дитяче питання

Чи хочеш ти знати про що птахи можуть співать?

«Люблю я, я люблю», – голубка, дрізд і горобець твердять.

Взимку ти їх не почувеш, холодний вітер грає.

Про що воркують не зрозумієш, але їх пісня у душі лунає.

Зелене листя, квіти, сонячна погода.

Їх поверне назад – і оживе природа.

Жайворонок дзвінкий, повний радості, весни.

Під ним зелені поля і небо синіє над ним.

Вважає він, що його кохання ніколи не мине:

«Люблю мою любов, моя любов любить мене».

Номинация 6

Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на русский язык

Джеймс Ленгстон Хьюз

I Dream A World

I dream a world where man
No other man will scorn,
Where love will bless the earth
And peace its paths adorn

I dream a world where all
Will know sweet freedom's way,
Where greed no longer saps the soul
Nor avarice blights our day.

A world I dream where black or white,
Whatever race you be,
Will share the bounties of the earth
And every man is free,

Where wretchedness will hang its head
And joy, like a pearl,
Attends the needs of all mankind-
Of such I dream, my world!

І место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на русский язык»
Федорова Татьяна Александровна,
ученица 11 класса ООШ №56

Я мечтаю о мире

Мечтаю о мире, где люди
не будут людей презирать.
Любовь пусть в их душах разбудит
Земного пути благодать.

Мечтаю о мире прекрасном,
Где сладок свободы глоток,
Где дух не сдаётся соблазнам
И алчность не губит росток.

Метаю, чтоб белый и чёрный
Не знали деления рас.
Чтоб щедрость земли изобильной
Для каждого вольно лилась.

Убогость поникнет главою,
Пусть в радость живёт человек,
С богатой и светлой мечтою –
Таким бы я сделал наш век.

II место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на русский язык»
Косова Ульяна Игоревна,
ученица 11 класса специализированной школы
№ 40 им. Е. Н. Мисько

Мечтаю я о мире

Мечтаю я о мире,
В котором человек,
Не презирая ближнего,
Любовь несет навек.

Желаю мира каждому в пути
И сладкий вкус свободы обрести,
Чтоб жадность душу не съедала,
А скупость дней не омрачала.

Хочу, чтоб в мире без угрозы
Щедрот хватало каждому в пути,
И, невзирая на цвет кожи,
Свободно мог по жизни ты идти.

Пусть бедность голову повесит,
А радость блеском путь мой озарит,
В заветные стремления поверит,
Мечту мою в реальность превратит.

III место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза

“I Dream A World” на русский язык»

Партакела Анастасия Александровна,

ученица 11 класса ООШ №44

Я мечтаю о таком мире

Мечтаю я о мире лишь таком,
Где нет презрения,
И славится любовь,
Где не мешают нам украдкой жить,
Царит добро и верят все в него.

Мечты мои все ясны и просты,
Прекрасен мир лишь тот, где есть свобода.

И в этот миг вся жадность в нем умрет
Душа очиститься от зла,
И счастье оживет.

Мечта о мире у меня,
Где «черный» «белого» поймет,
Разделит все дары природы,
Жемчужина улыбки засверкает!
Вот то, о чем я так мечтаю!

Номинация 6

Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на украинский язык

Джеймс Ленгстон Хьюз

I Dream A World

I dream a world where man
No other man will scorn,
Where love will bless the earth
And peace its paths adorn

I dream a world where all
Will know sweet freedom's way,
Where greed no longer saps the soul
Nor avarice blights our day.

A world I dream where black or white,
Whatever race you be,
Will share the bounties of the earth
And every man is free,

Where wretchedness will hang its head
And joy, like a pearl,
Attends the needs of all mankind-
Of such I dream, my world!

І место в Номинации 6
«Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на украинский язык»

Коваленко Александр Андреевич,
ученик 11 класса ООШ № 50

Мої мрії про світ

У мріях моїх, я бачу той світ
Де людина людині не ворог.
Де любов то є вища святість землі,
І шлях миру квітне довкола.
Я мрію про світ, де всі навкруги
Познали б солодкість свободи,
Де жалібність душі не точить людей,
І скупість уже не володар.
У світі у тому, про який мрію я,
Немає різниці у шкірі,
Немає там значення раса твоя,
Неважливо чи чорний, чи білий.
Для кожного знайдеться частка того,
Що нам подарує природу,
І кожна людина дізнається те,
Яка ж то на смак та свобода.
Де той, що від жалю і суму поник,
Засяв немов би перлина,
І щоби все людство займалось цим всім —
Ось світ про котрий я мрію!

II місце в Номінації 6
«Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на украинский язык»

Васильева Полина Игоревна,
ученица 8-А класу УВК «гимназія-школа» № 27

Я уявляю світ

Я уявляю світ, де люди
Не зневажатимуть других,
Де любов освятить землю
Та мир прикрасить путь для всіх.

Я уявляю світ, де кожен
Знайде солодкий шлях свободи,
Де жадібність не травить душу
І нашим мріям не вдасть шкоди.

У світі, що я уявляю,
Якої б раси ти не був,
Всі будуть дар землі ділити
І кожен волю би здобув.

Коли нещасний голову похилить,
Одразу радість, мов перлини цвіт,
Подбає враз про всі потреби людства –
Таким от свій я уявляю світ.

III місце в Номинации 6
«Перевод стихотворения Джеймса Ленгстона Хьюза
“I Dream A World” на украинский язык»
Николюк Алина Вячеславовна,
ученица 11-А класса специализированной школы № 66

Я мрію про світ

Я мрію про світ, де людина
Іншу не йде зневажать.
Де світом блукають стежини,
Землі шле любов благодать.

Я мрію про світ, де свободи
Солодкі пізнаєм шляхи.
Де дні не псує нам жадоба,
Користя не мучить думки.

Я мрію про світ, де суспільству
Все одно, якої ти раси.
Ми вільні будем, без насильства
Землі пожинати запаси.

І матиме наше нещастя
Все ж голову низько схилити.
Це, певно, і буде той світ,
В якому я мрію прожити!

Номинация 7

Перевод с немецкого языка стихотворения
Инго Баумгартнера "Die Zeitderlangen Nächte"

Gedicht von Ingo Baumgartner

Die Zeit der langen Nächte

Die Zeit der langen Nächte drängt
die Fantasie zum Reisen, schenkt
dir Stunden der Beschaulichkeit
und Bilder der fremder Wesenheit.
Der Kerzenflamme Lodern wärmt
die klammen Finger, doch verhärmt
der Frosttag nicht, er muss so sein,
nicht spürbar wär sonst milder Schein.
Der Mond geht auf im Dunkelblau,
ist heller als zur Sommerschau
und manche Lieder, manche Mär
erfahren eine Wiederkehr.
Das Kind sieht staunend Engelhaar,
das sicherlich kein Nebel war,
im herbstlich nackten Heckenstrauch;
es zaubert des Novembers Hauch.
Es sind die Tage, die das Buch,
begehrter machen. Waffelbruch
zum süßen Heißgetränk, verfängt
in Frohgedanken sich und mengt
sich immer wieder werbend in
den Tageslauf. Zum Abend hin

gesellt sich vor genehmer Ruh
noch Herbst-Troll Waldemar dazu.

I место в Номинации 6

**Перевод с немецкого языка стихотворения
Инго Баумгартнера “Die Zeitderlangen Nächte”**

Ягмурджи-Агеева Карина Эдуардовна,

студентка IV курса специальности

«Перевод (английский)» МГУ

Время долгих ночей

Долгой ночью время торопилось
Мечта о путешествии пришла,
Часы бежали так невозмутимо,
С картин смотрели важные глаза.

Огонь свечи во тьме ночной согреет
Сжимая пальцы, горестно внутри
И день, наверное, морозом встретит
Не ощутимо свет коснётся кончика руки.

Луна взойдёт на тёмный трон небесный
И озарится всё, как летним днём
И некоторые придания и песни
Гласят о возвращении её.

Ребёнок видит ангельские пряди,
Всё кажется ему, хотя тумана нет -

Что где-то там, в опавшей пуще сада
Он слышит шорох ноября в листве.
Бывают дни, прекрасные для книги
Что делает его светлей!
Особенно под вкусный чай с печеньем
Закутываться в счастья плед.

Найти приемников в рутине,
И вечером в хорошем обществе побыть,
Чтоб сохранить приятное спокойствие
И Вальдемара тролля осени почтить.

II место в Номинации 6

**Перевод с немецкого языка стихотворения
Инго Баумгартнера “Die Zeitderlangen Nächte”**

**Иванова Виктория Эдуардовна,
студентка ОС «Магистр» специальности
«Перевод (английский)» МГУ**

Картины невиданной сути

Картины невиданной сути
И пара часов мечтаний,
И странствий идеи в минуте
Дарует ночное молчание.

Пламя свечи сверкает,
У холода нет огорчений.
Пальцы теплом согревая,
Едва ли заметно свечение.

Луна горит ярче, чем летом,
Красиво легенды слагаются,
Другие мелодии, иные куплеты
Вновь и вновь повторяются.
Не на осенние туманы
Взирает удивленное дитя,
Так оголенные кусты обманом
Заколдовали ароматы ноября.

И что нас погружает в мысли
Наедине с любимой книгой,
Чтоб пауза вокруг повисла.
Горячий сладкий чай – и вся интрига.

И снова все – повседневность,
И вечер приятно спокоен.
Лесной обитатель, наверное
Уже стал осенней порою.

III место в Номинации 6

**Перевод с немецкого языка стихотворения
Инго Баумгартнера “Die Zeitderlangen Nächte”**

**Папоян Жора Мушегович,
ученик 9 класса 211 группы
Мариупольского городского лицея**

Время долгих ночей

Время долгих ночей.

Ощущение смутных фантазий.

Ты спокоен, в порядке вещей

И не ждёшь последнего раза.

Вновь почувствовал пламя в груди,

Будто вновь приглашён на танец.

Легкий свет - воплощение зари.

Ах! Свеча согревает палец!

Лунный свет озарил темноту,

Свёл старания солнца на нет,

Ничего не ушло в пустоту

Среди тысяч былин и легенд.

Так красивы волосы ангела,

Что ребёнок впал в изумление.

Ноябрем разодеты кустарники :

Колдовство их лежит в дуновении.

Дни, когда окружён я строками,

Греет душу горячий напиток.

Мысли радости выются потоками,

Чтоб смешаться в тысячи ниток.

Вечер - время бывшего спокойствия,

Мысли собраны, сыграны роли.

Хочу видеть, и пусть даже косвенно

Вальдемара - осеннего Тролля.

Номинация 8

Перевод с немецкого языка рассказа

“Das Brot” Вольфганга Борхерта

Wolfgang Borchert

Das Brot

Plötzlich wachte sie auf. Es war halb drei. Sie überlegte, warum sie aufgewacht war. Ach so! In der Küche hatte jemand gegen einen Stuhl gestoßen. Sie horchte nach der Küche. Es war still. Es war zu still und als sie mit der Hand über das Bett neben sich fuhr, fand sie es leer. Das war es, was es so besonders still gemacht hatte: sein Atem fehlte. Sie stand auf und tappte – durch die dunkle Wohnung zur Küche. In der Küche trafen sie sich. Die Uhr war halb drei. Sie sah etwas Weißes am Küchenschrank stehen. Sie machte Licht. Sie standen sich im Hemd gegenüber. Nachts. Um halb drei. In der Küche. Auf dem Küchentisch stand der Brotteller. Sie sah, dass er sich Brot abgeschnitten hatte. Das Messer lag noch neben dem Teller. Und auf der Decke lagen Brotkrümel. Wenn sie abends zu Bett gingen, machte sie immer das Tischtuch sauber. Jeden Abend. Aber nun lagen Krümel auf dem Tuch. Und das Messer lag da. Sie fühlte, wie die Kälte der Fliesen langsam an ihr hoch kroch. Und sie sah von dem Teller weg. „Ich dachte, hier wäre was“, sagte er und sah in der Küche umher. „Ich habe auch was gehört“, antwortete sie und dabei fand sie, dass er nachts im Hemd doch schon recht alt aussah. So alt wie er war. Dreiundsechzig. Tagsüber sah er manchmal jünger aus. Sie sieht doch schon alt aus, dachte er, im Hemd sieht sie doch ziemlich alt aus. Aber das liegt vielleicht an den Haaren. Bei den Frauen liegt das nachts immer an den Haaren. Die machen dann auf einmal so alt.

„Du hättest Schuhe anziehen sollen. So barfuss auf den kalten Fliesen. Du erkältest dich noch.“ Sie sah ihn nicht an, weil sie nicht ertragen konnte, dass er log.

Dass er log, nachdem sie neununddreißig Jahre verheiratet waren. „Ich dachte, hier wäre was“, sagte er noch einmal und sah wieder so sinnlos von einer Ecke in die andere, „ich hörte hier was. Da dachte ich, hier wäre was.“

„Ich hab auch was gehört. Aber es war wohl nichts.“ Sie stellte den Teller vom Tisch und schnippte die Krümel von der Decke. „Nein, es war wohl nichts“, echote er unsicher. Sie kam ihm zu Hilfe: „Komm man. Das war wohl draußen. Komm man zu Bett. Du erkältest dich noch. Auf den kalten Fliesen.“ Er sah zum Fenster hin. „Ja, das muss wohl draußen gewesen sein. Ich dachte, es wäre hier.“

Sie hob die Hand zum Lichtschalter. Ich muss das Licht jetzt ausmachen, sonst muss ich nach dem Teller sehen, dachte sie. Ich darf doch nicht nach dem Teller sehen. „Komm man“, sagte sie und machte das Licht aus, „das war wohl draußen. Die Dachrinne schlägt immer bei Wind gegen die Wand. Es war sicher die Dachrinne. Bei Wind klappen sie immer.“ Sie tappten sich beide über den dunklen Korridor zum Schlafzimmer. Ihre nackten Füße platschten auf den Fußboden.

„Wind ist ja“, meinte er. „Wind war schon die ganze Nacht.“ Als sie im Bett lagen, sagte sie: „Ja, Wind war schon die ganze Nacht. Es war wohl die Dachrinne.“ „Ja, ich dachte, es wäre in der Küche. Es war wohl die Dachrinne.“ Er sagte das, als ob er schon halb im Schlaf wäre. Aber sie merkte, wie unecht seine Stimme klang, wenn er log. „Es ist kalt“, sagte sie und gähnte leise, „ich krieche unter die Decke. Gute Nacht.“ „Nacht“, antwortete er noch: „Ja, kalt ist es schon ganz schön.“

Dann war es still. Nach vielen Minuten hörte sie, dass er leise und vorsichtig kaute. Sie atmete absichtlich tief und gleichmäßig, damit er nicht merken sollte, dass sie noch wach war. Aber sein Kauen war so regelmäßig, dass sie davon langsam einschlief. Als er am nächsten Abend nach Hause kam, schob sie ihm vier Scheiben Brot hin. Sonst hatte er immer nur drei essen können. „Du kannst ruhig vier essen“, sagte sie und ging von der Lampe weg. „Ich kann dieses Brot nicht so recht vertragen. Iss du man eine mehr. Ich vertragen es nicht so gut.“ Sie sah, wie er sich tief über den Teller beugte. Er sah nicht auf. In diesem Augenblick tat er ihr Leid. „Du kannst doch nicht nur zwei Scheiben essen“, sagte er auf seinen Teller. „Doch.

Abends vertrag ich das Brot nicht gut. Iss man. Iss man.“ Erst nach einer Weile setzte sie sich unter die Lampe an den Tisch.

І место в Номинации 6
«Перевод с немецкого языка рассказа
“Das Brot” Вольфганга Борхерта»
Пахоменко Юлия Александровна,
студентка ОКУ «Специалист»
специальности «Перевод (английский)» МГУ

Хліб

Раптом вона прокинулась. На годиннику було о пів на третю. Вона не могла збагнути, від чого саме прокинулась. О! На кухні хтось вдарився об стілець. Вона прислухалась. Було тихо, навіть занадто тихо, тому вона провела по ліжку рукою, поруч було порожньо. Вона знала, чого не вистачало у цій тиші – його подиху. Вона підвелася та навпомацки, через всю квартиру, дійшла до кухні. Там вони і зіштовхнулися. На годиннику було о пів на третю. Вона побачила щось біле на кухонному столі. Вона ввімкнула світло. Вони стояли у піжамах. Вночі. О пів на третю. На кухні. На столі був шматочок хлібу. Вона побачила, що він різав хліб. Ніж лежав поруч із тарілкою. А на столі залишилися крихти. Перед тим, як вони лягали спати, вона завжди витирала скатертину. Кожного вечора. Але зараз на ній були хлібні крихти. І поруч лежав ніж. Її стало пробирати від холоду, яким віяло від плитки. Вона підвела очі. «Мені здалося, що тут хтось є», сказав він, озируючись навкруги. «Я також щось чула», сказала вона, і в ту ж хвилину вона побачила, наскільки старим він виглядав у цій нічній сорочці. Та це й не дивно, в його 63. Протягом дня він іноді виглядав молодше. Вона постаріла, подумав він, чи то сорочка робить її старою. Чи це через її волосся. Це мабуть воно робить її настільки старою.

«Ти повинна взутися. Босоніж по холодній плитці. Ти застудися». Вона не дивилася на нього, тому що не виносила, коли він брехав. Брехав після тридцяти дев'яти років подружнього життя. «Я думав, що тут хтось є», сказав він знову і в той момент він виглядав настільки безглуздо, його очі бігали з одного кута в інший. «Я чув, що тут хтось є».

«Я також щось чула. Але тут нікого». Вона взяла тарілку зі столу та зібрала в неї хлібні крихти. «Ні, тут нікого немає», повторив він, ніби запевняючи себе. Вона підіграла йому: «Ходімо. Це напевно гуркіт з вулиці. Ходімо вже спати. Ти застудися, стоячи на цій холодній плитці». Він подивився в сторону вікна. «Так, це точно з вулиці. А мені здалося, що звідси».

Вона простягнула руку до вимикача. Я повинна вимкнути світло зараз, або мені доведеться побачити тарілку, подумала вона. Але я не можу на неї дивитися. «Ходімо вже», сказала вона та вимкнула світло, «Це напевно щось ззовні. Жолоб завжди б'ється об стіну, коли вітряно. Звичайно ж, це був жалоб. Він завжди деренчить на вітру». Вони, навпомацки, пішли до спальної кімнати. Їх голі ноги шльопали по підлозі.

«Так, це вітер», сказав він. «Вітряна ніч». Коли вони вже лежали в ліжку, вона відповіла: «Так, вітряна ніч. Або ж жалоб». «Так, а я думав, що щось на кухні. А це був лише жалоб». Відповів він у напівдрімоті. Але вона зрозуміла, що він ще не спить. Вона завжди чула фальшиві ноти в його голосі, коли він брехав. «Холодно», зітхнула вона, «Я залізу під ковдру. Добраніч». «На добраніч», відповів він, «Так, досить холодно».

Настала тиша. Через декілька хвилин, вона почула, як він спокійно та ретельно пережовував. Вона навмисно дихала глибоко та рівно, щоб він не зрозумів, що вона ще не спить. Він пережовував настільки безперервно, що через декілька хвилин вона вже міцно спала. Наступного вечора, коли він прийшов додому, вона поклала йому на стіл чотири шматочки хліба. Хоча, він завжди з'їдав тільки три. «Ти можеш спокійно з'їсти всі чотири», сказала вона, та відійшла від лампи. «Я терпіти не можу вже цей хліб. Сама їж». Вона побачила, як низько він схилювався над тарілкою. Він не підвів голови. В той

момент йому було соромно. «Ти можеш з'їсти більше, ніж два шматки», сказав він, не підводячи очей, наче розмовляв із тарілкою. «Досить. Я не їм хліб увечері. Їж. Їж». Деякий час потому, вони вже вдвох сиділи під лампою, яка стояла на тому столі.

II место в Номинации 6

«Перевод с немецкого языка рассказа

“Das Brot” Вольфганга Борхерта»

Подлях Анна Александровна,

студентка III курса специальности

«Перевод (украинский, русский, польский)» МГУ

Хліб

Несподівано вона прокинулася. Було о пів на третю. Вона спробувала зрозуміти причину пробудження. Ах, ось в чому справа! В кухні хтось натрапив на стілець. Вона прислухалася до звуків з кухні. Тихо. Занадто тихо, а коли вона провела рукою поруч з собою – постіль була порожня. Ось що створювало особливу тишу – відсутність його дихання. Вона встала і пройшла через темне житло на кухню. У кухні вони зустрілися. На годиннику було о пів на третю. Вона помітила щось біле на кухонній шафці. Вона ввімкнула світло. Вони стояли в сорочках напроти один одного. Вночі. О пів на третю. На кухні. На кухонному столі стояв хлібник. Вона побачила, що він відрізав собі хліб. Ніж лежав поряд з тарілкою, а на скатертині були хлібні крихти. Коли ввечері вони відправлялися в ліжку, вона постійно приводила скатертину до ладу. Кожен вечір. Але зараз на столі лежали крихти. І ніж. Вона відчула холод керамічного кахлю на підлозі, що повільно повз по ній вгору. І вона відвернула погляд від тарілки. «Я думав, що тут щось сталося», – сказав він і оглянув кухню. «Я теж щось чула», – відповіла вона, і при цьому зазначила, що вночі в

сорочці він виглядав дійсно старим. Він виглядав на свій вік. Шістдесят три. Вдень він іноді виглядав молодше. «Вона виглядає досить старою», – подумав він, – «В нічній сорочці вона виглядає досить старою. Але, можливо, це через волосся. Вночі жінки завжди виглядають старше через волосся. Воно їх старить».

«Ти повинна одягти взуття. Босоніж на холодному кахлі. Ти застудишся». Вона не дивилася на нього, так як вона не могла виносити, коли він брехав. Він брехав, після того як вони були одружені вже тридцять дев'ять років. «Я думав, що тут щось трапалося», – він промовив ще раз і знову перевів безглуздий погляд з кута на кут. – «Я щось почув. І подумав, що тут щось трапалося».

«Я теж щось почула. Але, мабуть, здалося», – вона відставила тарілку зі столу і прибрала зі скатертини крихти. «Мабуть, здалося», – повторив він невпевнено луною. Вона прийшла йому на допомогу: «Підемо! Це, мабуть, зовні. Підемо в постіль. А то ще застудишся на холодному кахлі». Він визирнув у вікно, – «Так, мабуть, щось було зовні. А я подумав, що тут».

Вона потягнулася до вимикача. «Я повинна вимкнути світло. Інакше мені доведеться дивитися на цю тарілку», – подумала вона. – «Мені не можна дивитися на цю тарілку». «Ходімо», – сказала вона і вимкнула світло. «Це було, мабуть, зовні. Дощовий жолоб даху при вітрі завжди б'є об стіну. Напевно, це був жолоб. Він плескає постійно». Вони пройшли обидва через темний коридор в спальню. Її босі ноги видавали звуки на підлозі.

«Це вітер», – думав він. – «Вітер – всю ніч». Коли вони вже лежали в ліжку, вона сказала: «Вітер був всю ніч. Це точно гримів жолоб». «Так, а я подумав, що це в кухні. А це точно був жолоб», – він сказав це, ніби перебуваючи у напівмаренні, але вона помітила, що його голос звучав фальшиво, так само, коли він бреше. «Холодно», – сказала вона і тихо позіхнула, – «Я лягаю під ковдру. Доброї ночі». «Ночі», – відповів він, – «Таки досить холодно»!

Настала тиша. Потім все стихло. Через деякий час вона почула, що він тихо і обережно жує. Вона спеціально дихала тихо і розмірено, щоб він не

помітив, що вона ще не спить. Однак його жування було таким одноманітним, що під його звуки вона непомітно заснула. Коли наступного вечора він прийшов додому, вона підсунула йому чотири шматочки хліба. Зазвичай йому дозволялося з'їсти три. «Ти можеш спокійно з'їсти чотири», – сказала вона йому і відсунулася від лампи. «Щось мені недобре від цього хліба. З'їж якомога більше. Мені від нього недобре». Вона бачила, як він низько схилився над тарілкою. Він не підвів очей. У цей момент їй стало його шкода. «Ти не можеш з'їсти тільки два шматки», – сказав він, схилившись над тарілкою. «Все ж таки. Мені вечорами недобре від хліба. Їж. Їж», – і тільки через деякий час вона сіла за стіл, освітлений лампою.

ІІІ місце в Номинации 6
«Перевод с немецкого языка рассказа
“Das Brot” Вольфганга Борхерта»
Хаджинов Давид Александрович,
ученик ООШ № 39

Хлеб

Внезапно она проснулась. Время – половина третьего. Она пыталась понять, почему проснулась. Ах, да! На кухне кто-то передвинул стул. Она прислушивалась к звукам на кухне. Было тихо. Слишком тихо и, когда она провела рукой по кровати рядом с собой, то обнаружила, что рядом пусто. И было то, что создавало особенную тишину: не хватало его дыхания. Она встала и ощупью, через темную квартиру, побрела на кухню. На кухне они встретились. На часах – половина третьего. Что-то белело возле кухонного шкафа. Включила свет. В ночных сорочках они стояли напротив друг друга. Ночь. Половина третьего. На кухне. На столе стояла хлебница. Она заметила, что он отрезал хлеб. Нож был еще рядом с тарелкой. А на скатерти были

крошки. Вечером, прежде чем лечь спать, она всегда сметала со скатерти крошки. Каждый вечер. Но крошки были на скатерти. И нож лежал тут же. Она чувствовала, как холод кафеля медленно охватывал её все выше. И она отвернулась от тарелки.

- Я думал, что здесь что-то произошло, – сказал он, оглядывая кухню.

- Я тоже что-то слышала, – ответила она, и вдруг, увидела, что ночью в сорочке он выглядел довольно старым. Таким старым, каким он и был. Шестьдесят три года. Хотя при дневном свете он выглядел моложе.

«Она выглядит уже старой», – подумал он, – «в сорочке она выглядит еще старше. Но это, вероятно, из-за седины. Ночью возраст женщин всегда выдают волосы. Демонстрируют истинный возраст».

- Ты, обуйся. Стоишь босиком на холодном кафеле. Ещё простудишься. – Она не смотрела на него, не могла вынести, того, что он лгал. Он лгал ей, после тридцати девяти лет совместной жизни.

- Я думал, что здесь что-то случилось, – сказал он снова и его взгляд бессмысленно блуждал от одного угла кухни к другому, – я здесь что-то слышал. Я думал, что здесь что-то случилось.

- Я тоже слышала что-то. Но, наверное, ничего не произошло. – Она убрала тарелку со стола и смела крошки.

- Нет, вероятно, здесь не было ничего, – повторил он неуверенно.

Она пришла ему на помощь:

- Показалось. Это было, наверное, на улице. Надо ложиться в постель. Ты простудишься. На холодном кафеле.

Он посмотрел в окно.

- Да, это должно быть на улице. А я думал, что это было здесь.

Она протянула руку к выключателю.

- Я должна сейчас же выключить свет, чтобы не смотреть на тарелку, – подумала она, – я не могу видеть эту тарелку.

- Показалось, – сказала она и выключила свет, – это было, вероятно, на улице. Водосточная труба всегда бьется на ветру об стену. Это, конечно, была

водосточная труба. На ветру она всегда стучит.

Они на ощупь через темный коридор пробрались в спальню. Их голые ноги шлёпали по полу.

- Да, ветер, – думал он, – ветер дул всю ночь.

Когда они лежали в постели, она сказала:

- Да, было ветрено всю ночь. Вероятно, это была водосточная труба.

- Да, а я думал, что это было на кухне. Конечно, это была труба.

Он сказал это так, как если бы уже засыпал. Но она знала, как фальшиво звучал его голос, когда он лгал.

- Холодно, – сказала она и тихо зевнула, – я заберусь под одеяло.

Спокойной ночи.

- Спокойной, – ответил он и еще добавил: – Да, действительно, холодно.

Потом наступила тишина. Спустя какое-то время она услышала, что он тихо и осторожно жуёт. Она намеренно дышала глубоко и ровно, так, чтобы он не заметил, что она еще не спит. Но он жевал настолько монотонно, что она действительно уснула. Когда он пришел домой на следующий вечер, она предложила ему четыре ломтика хлеба. Хотя, он всегда ел только три.

- Ты можешь съесть четыре куса, – сказала она и отошла от лампы. – Я не хочу хлеба. Ты должен есть больше. Я всё равно не буду.

Она смотрела, как он низко склонился над тарелкой. Он не поднял головы. В тот момент ей было жаль его.

- Тебе не хватит двух кусков, – сказал он, глядя в тарелку.

- Хватит. Мне вечером не хочется хлеба. А ты ешь. Ешь.

Только через какое-то время она смогла вернуться и сесть за стол под лампой.

ДЛЯ ЗАМЕТОК

ДЛЯ ЗАМЕТОК

ДЛЯ ЗАМЕТОК

